

nare försök, att hastigare komma till ett större resultat, icke bör sättas i sämre vilkor, i afseende på biträdet af Staten, derföre att naturhinder och bristande förmåga upstådt, än hvaruti Det dessförinnan Sig befann, hälst när fråga nu egentligen är, at ad interim uppehålla Stenkols Verket tills någon annan reglering derned må kunna tillvägabringas; Och vågar Bolaget derföre i underdånighet hemställa, att af sådan grund, och såsom en följd af Riksens Ständers förra beslut, Eders Kongl. Maj:t täcktes låta i Näder anvisa de ännu inestående 24,000 R:d till Bolagets disposition, i den mån Det ådagalägger, att motsvarande Stenkol efter 6 sk. tunnans blifvit afsände sedan 1819 års början, då præmie-betalningen egentligen uphörde, och Statens anslag förvandlades till ett särskildt arbets-biträde, hvaraf Bolaget, ty värr, ingen nytta hitills kunnat draga, då intet resultat vunnits, utan tvärtom haft det oaktadt ökade kostnader, jemte det, att Verkets revenue därtill blifvit medtagen, hvaremot Bolaget, enligt förut gjordt underdånigt anbud, förbinder Sig att hålla Verket vid magt, åtminstone till 5 månader efter nästa Riksdag; men afsäger sig emellertid fullbordandet af det nya arbetet. — Interessenterne våga derföre hos Eders Kongl. Maj:t i djupaste underdånighet begära, att, till Grufvans drift få lyfta, de af anslagssumman återstående 24,000 R:d; men bönfälla lika underdånigt, att Eders Kongl. Maj:t Nädigst frikallar Bolaget, från den ålagde skyldigheten, att med desse 24,000 R:d drifva arbeten i nya Schackten, hvilket med en så liten summa skulle vara utan ändamål; och att Eders Kongl. Maj:t Nädigst tillåter: att desse penningar vid sluteligt liqviderande blifva ansedde som förskott å de utförsells præmier, hvilka år 1815 Nädigst blifvit Grufvan tillagde; men som enligt Riksens

Ständers beslut år 1818 tills vidare borde vara hvilande.

Med djupaste undersätelig vördnad, nit och trohet framhärdat till dödsstunden

Stormäktigste AllerNädigste Konung!
Eders Kongl. Maj:ts

Stockholm
d. 6 Mars 1821,

underdånigste och tropligtigste
tjenare och undersäte

JACOB DE LA GARDIE.

På Grufve Bolagets vägnar.

Likheten med Originalen intyga:

ADOLF HALLGREN.
Not. i Kgl. Bergs-Coll.

S. G. v. ZWEIGBERGK.
Not. i Kgl. Bergs-Coll.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Tyska posten, som två Postdagar uteblifvit, i anseende till is i Belt, ankom äntligen i förrgår och den sista Hamburgska af d. 6 dennes kom i går mårngons; men de innehålla icke bekräftelse på de rykten, som i några dagar gått här i hufvudstaden, om Minister-förändring i Neapel; om en deputation därifrån, hvilken skulle hafva mött Österrikiska arméen och förklarar nationen färdig att underkasta sig hvilken constitution Konungen behagar gifva den; om contra-revolution i Spanien, o. s. v. — Engelsk post hafva vi ej haft på några veckor. Hvad de ankomna Tyska tidningarne innehålla, är hufvudsakligen följande:

Neapel. Konungen har till sin son, Prinsens Regenten, afstått en skrifvelse från Laibach af d. 28 Jan. H. M. har fannit de församlade monarkerna orubbliga i sina åsigtter af Neapelska revolutionen och i sitt beslut att med vapen förstöra den nu varande ordningen, om det ej kan ske genom öfvertygelse. "Ingen ovisshet finnes således om det alternatit, vi äga, eller om det enda medlet att befria landet från krigets gissel. Antagas monarkernes vilkor, kunna de derpå följande mått och steg vidtagas endast genom min mellankomst; men i alla händelser fordra monarkerne garanti för grannstaternas lugn." Det blifvande systemets bestämmande öfrerlemna de åt H. M. och önska upriktigt, att H. M. måtte med de visaste och redligaste af sina undersåter öfverlägga om sitt folks väl. H. M. ber Prinsen gifva brevet all nödig offentlighet, "på det ingen må vara okunnig om det farliga läge, hvori vi befina oss." Har brevet den verkan, H. M. hoppas, så ankommer det på

H. K. H. att så länge uprätthålla den allmänna ordningen, tills H. M. uttryckligare ger honom tillkänna sin vilja om förvaltningens organisering. Detta bref och de allierades ultimatum hafva i Neapel häftigt upprört sinnena, och den lifligaste entusiasmen för sjelfständigheten yttras. Dock är, genom Borgare-milicens bemödan, lugnet trygghadt. Prinsen Regenten, som är i det svåraste läge, men af folket tros om constitutionella tänkesätt, har sammankallat parlamentet till d. 13 Febr. Han ämnade öppna det i egen person och tillbjuda sig att emottaga öfverbefälet. Sessionen skall förklaras permanent och många deputerade (heter det af d. 11) äro färdiga med de mest förtvillade förslag, i synnerhet mot den frånvarande Konungen. Allmänt troddes, att parl. skulle förklara honom i tvångs-tillstånd och brefvet icke frivilligt (liksom de allierade förklarade H. M:s bref från Neapel). H. M:s snara återkomst skulle begäras. (Bref från Livorno af d. 16 Febr. berättar, att Pr. Regenten blifvit utropad till Konung och f. d. Krigsministern Carascosa mördad, såsom misstänkt för anticonstitutionella tänkesätt). -- Ingen tviflade om det snart förestående kriget; men man var redan förnt beredd på den sakens vändning, som nu ägt rum, så att consternationen öfver Konungens bref icke var stor. -- Hert. af Gallo var, enligt bref från Laibach, ankommen till Neapel d. 9 Febr., hade förklarat sig mot motstånd och nedlagt sitt ämbete. Detta visste man dock icke i Neapel d. 11. -- Kon. Ferdinand har kallat till sig till Laibach f. d. Neapelska Gen. Capitainen Nugent.

Alla linietrupper och gärderna voro i marche mot gränsen. En del påstods hafva gripit till offensiven och inryckt i Kyrkostaten, för att söka hinna Rom före Österrikarne och bemäktiga sig de stora förråden där. -- En mängd Spanska och Franska officerare hade kommit till Neapel, för att gå i tjänst. Arméen, ehuru talrik och organiserad, var dock icke väl försedd med vapen. Man lysen i allmänhet större förtroende till province-milicens än liniesoldaternas mod. -- Neap. escadren har fått ordres att utlöpa och kryssa i Adriatiska hafvet. Den Engelska sades skola lemna Neapels redd och gå till Civita vecchia.

Då Pr. Regenten sanctionerat constitutionen (hvilken Dep. orelli, som besörjer dess uppläggande, d. 31 kallade den Neapolitanska, i stället för den Spanska, såsom den förnt betaf) voro de allmänna fröjdebetygelserna utomordentliga. Bland dem, för hvilka hurrades, var äfven Spanska nationen.

På Sicilien är ännu oroligt, mest genom folkets strider med soldaterna.

Parlamentet tänker att, i nödfall och om hufvudstaden skulle hotas af fienderna, flytta till Conza, en liten stad i Principato' ulteriore. -- Ryska Embassadeuren, Grefve Stackelberg, har, på Kejsarens befallning, kommit tillbaka från Rom till Neapel. -- Carnavals-lustbarheter väntar man nu icke i Neapel; man har allvarsammare ämnen att tänka på. -- Många af de förnämaste fruntimmer hafva följt regentinnans exempel och skänkt sina demanter åt fäderneslandet.

Öfra Italien. Här tages utomordentligt stor del i de Neapelska angelägenheterna. Politik har utträngt alla andra ämnen. -- Det talas om en ny allmän Europeisk congress i Rom. -- D. 16 Febr. hade redan tre colonner (Stutterheims, Pr. af Neuwieds och Pr. af Hessen Hombürgs) gått genom Florenz, der Bar. Primont allt sedan d. 12 befann sig. D. 27 troddes denna corps kunna vara i Rom. Den andra, som går genom Markerna mot Abruzzo, skulle mellan Pontecorvo och Capua, der båda vägarna mötas, förena sig med den förra. Neapolitanerne troddes hafva befestat sig på en linea ifrån Pescara genom Chieti till Fondi och endast kvarlemnna ströf corps i Abruzzo ultra, för att kunna på nämnde linea upställa alla reguliera trupper. Aquila skulle öfverlemnas åt sitt öde. Begani, commendanten på Gaeta, hade föreslagit att framrycka i Pålliga provincen Spoleto och sålunda, genom en rask manoeuvre, afskära den andra Österrikiska corpsen från den första.

Natten mellan d. 13 och 14 Febr. var högst oroligt i Rom; hela borgare-vakten var under gevär. Gouverneuren i Albano hade inrapporterat, att en mängd Neapolitaner voro i annalkande. En mängd courierer affärdades till gränsen; i Pålliga slottet var allt färdigt till afresa, flera utländska Ministrars vagnar stodo packade. D. 14 uplystes äntligen, att alltsammans var ett blindt alarm, föranledt af några Neapolitanska desertorer. Spammåls-priserne stego inmedertid genast i Rom. Österrikiska arméen kvarlemnar vid foten af Alperna en stark observations-armée, på en linea från Tyroln till Piemonts gräns.

Spanien. Man har upptäckt en ny conspiration, Hundrade väpnade skulle intränga i Madrid och skjuta på folket. Förslaget upptäcktes dock i tid, och 16 af de sammansvurne häktades på samlingsstället, innan flera hunnit samlas. De häktade bekände genast, att de hundrade fått pen-

ningar, jemte löfte att få plundra de rikaste husen. Man hade äfven velat förföra soldater af fotgardet, hvilka dock förblifvit ståndaktiga. Flera gardister hafva, i afseende på det förra upträdet vid Konungens utresa, begärt afsked och förklarat, att de icke ville tjena i en corps, der vissa personer med kall blod nedsablat obehäpnade medborgare. Undersökning och rättegång med uphofsämbet till dessa oroligheter skola anställas, efter all lagarnas stränghet. Man har ännu icke upptäckt, hvem som utdelat penningar bland lifgardisterna. Dessas ofog synes varit länge förut beredt. Statsrådet hade tätta communicationer med det beständiga Utskottet; och detta arbetade på propositioner till Cortes, som skulle sammantreda d. 1 dennes. Den första troddes blifva om lifgardets upplösning. Utskottet har, genom en Courier, hemkallat Grefve Torreno, som genast lemnat Paris. -- I början af Febr. föreföllo många lönmord i Madrid. -- Omkring Orense hafva missnöjde samlat sig och trupper från Corunna hafva gått emot dem. -- I Malaga, Alicante och flera orter hafva anticonstitutionella skrifter blifvit utdelade bland trupperna, för att reta dem till upror. -- Medialduas sak i Malaga synes blifva allvarsam. -- I Antequera äro complottister häktade. -- I Granada har varit ett bullersamt uppträde, hvarvid underdomaren Sarmiento häktat flera af öfverdomrarna, mot hvilka, såsom missänkta för anticonstitutionella tänkesätt, pöbeln begynt skria. -- Abuelo vill icke bekänna, att hans ströfverier varit af politisk natur, utan blott för smyghandels skull. Preussiska Stats-tidningen har utspridt en lögn, att hela Navarra offentlig förklagat sig mot nu varande systemet. Likaså hade Franska Ultrasblad utspridt om oroligheter i Madrid, hvarvid Franska Ministern blifvit insulterad. Detta är dock vederlagdt genom bref från Madrid af d. 15 Febr., som uttryckligen förklara, att där då var fullkomligt lugnt. -- 13 ansedda invånare i Malaga (hvaribland några ntländingar) som genom folkets raseri blifvit förvisade ur staden, hafva fått återkomma.

Till constitutionens fienders ilska mot Ministären kan man sluta deraf, att de kalla den Galterslafvarnas faction (emedan de lidit för constitutionen).

Tyskland. Churfursten af Hessen Cassel, Wilhelm I, afled d. 27 Febr. Han var född 1743, hade regerat 36 år som Landtgreffe och 18 år som Churfurste. Hans son, som är född 1777, tillträdde genast regeringen, under namn af Wilhelm II.

Portugal. Cortes hafva ännu föga afgjort. Då fråga var om en regerings utnämmande, upstod debatt, huruvida man skulle välja en sådan eller en regent; sedan, då det var beslutet, att en regering skulle utses, bestående af 5 ledamöter, upstod fråga, huruvida deputerade vid Cortes kunde blifva sådana ledamöter, och beslöts, att det kunde ske för den gången. D. 29 valdes ett utskott, att uppgöra förslag till constitution; ty man fann, att något borde vara färdigt att föreläggas Konungen eller Kronprinsen, om någon af dem skulle komma till Portugal. Borges Carneiro ville väl, att några §§ af Spanska Constitutionen skulle, i sådan händelse, framläggas; med derå synes intet afseende hafva blifvit gjort. -- Den nya regeringen är befullmäktigad att styra i Konung Johan VI:s namn. -- Framför ordet Konung skall hädanefter alltid läggas constitutionel. -- Vigtiga förslag hafva blifvit gjorda, om amnesti för officerare, som tjänat under Fransmännen, om ett säkerhetsutskott mot ankommande skepp, om ett för inre polisen, om ett constitutionellt nationalgarde, om nesliga straffs afskaffande, om munkarnas reform, om deputerades för de ultramarinska provincerna väljande bland de nu i Lissabon vistande män derifrån, o. s. v. -- Från Rio Janeiro skrives af d. 12 Dec., att Konungen då ännu icke fattat något beslut öfver Portugisiska angelägenheterna. I Bahia och Pernambuco är ganska oroligt.

Stockholm. Till Stats expeditionerna af Kongl. Maj:ts Cantzli har under loppet af sistl år inkommit följande antal mål: till Krigsexpeditionen 1931, hvaraf, vid Januarii månads slut, voro afgjorde 1616, remitterade 103, öfverlemnade till andra verk och embetsmän 50, och 162 utan handläggning; till Kammar-expeditionen 987, som tillsammans med de från förra året balancerade 255 utgjorde 1242, hvaraf 952 voro afgjorde, 165 remitterade, 51 hvilande (på nåd. befallning eller i brist af uplysningar) och 74 ofgjorda; till Handels- och Finance-Expeditionen 1914, hvilka, vid Febr. månads slut, alla voro remitterade eller afgjorda, utom 19, som hvilade, dels på nåd. befallning, dels efter begäran, dels i brist af uplysningar; till Ecclesiastik-expeditionen 962, hvilka, vid årets slut, alla voro afgjorda eller remitterade, utom 12 så kallade Statsråds- och 20 Berednings-mål.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 19 Martii.

Sine ira, studio et metu.

Argusisk Lagfarenhet.

"Bryggerska saken visar, ej mindre genom sitt väsende än genom behandlings-sättet af densamma, helt egna och i svenska lagskipningens häfder hittills föga vanliga märkvärdigheter" — sedan nemligen antaget är, att Svea Hofrätt är behörig domstol, så att ingen *märkvärdighet* uti sakens upptagande derstädes består. Man begriper, att det ovanliga skall vara upptagandet i tidningen Argus, hvilket ej kunnat vederfaras de högmålssaker, som före hans tid agerades, ehuru märkvärdiga de för öfrigt må hafva varit, såsom t. ex. ransakningen om Högsalig Kronprinsen Carl Augusts död, hvilken äfven hölls i Svea Hofrätt, fastän Prinsen dött i Skåne och de flesta händelser, som voro föremål för ransakningen, der tilldragit sig.

"Svea Hofrätt är Rikets första Hofrätt." Detta står icke i lagen; men det står i Argus. Skulle någon tvifla på hans makt att installera Hofrätten i denna nya värdighet; så må man söka sig andra grunder för sin tro. Härvid kunna vi likväl icke tillstyrka alltför stort afseende på den i fråga varande Hofrättens beredvillighet att upptaga mål, som rätteligen höra under annan domstol.

"Bryggers olagliga communicationer med f. d. Konungen och Drottningen samt hans närmare eller fjärmare andel i stämpling-

garne, såsom tillkomne på *utländsk* botten, borde, när de här skulle, enligt lag, vid Hofrätt undersökas, företrädesvis tillhöra Rikets första Hofrätts handläggning." — Detta står ej heller i lagen. Samtycker väl den Kongl. (första) Hofrätten, att det nyttjas till förfäktande af dess behörighet? Lagen säger annars, att om svensk man gör dråp eller annan svår gerning å svensk man utrikes och varder ej ther gripen utan kommer hit i Riket in (hvilket lærer vara händelsen med Brygger); så skall han dömas "ther han fångas." Om nu Brygger blifvit fångad på Gottland, som hörer under Svea Hofrätt; så skulle han dömas af denna Hofrätt *derföre*, men ej för det denna Hofrätt är den första.

Men äfven detta skäl till Kongl. Svea Hofrätts behörighet gäller endast för de gerningar, Brygger å främmande ort må hafva begått. Det är ej härom, som vi någonsin disputerat. Vi hafva blott sagt, att de ämnen, hvarom, enligt Argus's uppgift, Svea Hofrätt ransakat, varit gerningar, ängifna såsom föröfvade på Hisingen, i Göttheborgs skärgård och i Skåne, och att dessa gerningar, när de innefatta högmålsbrott och således höra till Hofrätts handläggning, måste höra till Hofrätten i den ort, der de skola vara begångna, följaktligen till Kongl. Maj:ts och Rikets Götha Hofrätt. Lagstället, hvarpå vi stödt oss, hafva vi åberopat och

våra läsare, som behaga göra sig reda för saken, kunna läsa det uti N:o 122.

Argus skiljer, såsom billigt är, imellan *hufvudsak* och *biomständigheter*, och förklarar domaren öfver den förra också vara domare öfver de senare. Den förra är Bryggers brott, begångne på främmande botten — de senare hans angifvelser emot andra Herrar och män. Om någon annan auktoritet än Argus's egen för denna sats skulle behövas; så vore det troligen lagens, hvilken dock ingen ting annat härom stadgar, än att "thet, som af någon hufvudsak flyter, såsom skadestånd och rättegångskostnad, med mera, therå man sig förbehållit att särskildt kära, dömes i then Rätt, som i hufvudsaken dömt." Nu flyter, såsom oss synes, Bryggers angivelse mot andra personer alldeles icke från hans bekännelser på sig sjelf — aldraminst flyter den på sådant sätt, som lagen här beskrifvit; och vi begripa icke, när den af oss åberopade lagen: "hafver någor å flera ställen gjort enahanda missgerning; ransake och pröfve domaren å hvarje ort, om han till gerringen saker är; men varde dömd för alltsammans af then Rätt, ther han sist lagföres," skall finna tillämpning, om den icke skall lämpas på förevarande händelse. Vi hemställa till den Kongl. (första) Hofrätten sjelf, om den dagligen, i de vanligaste mål, tjufnads-, snatteri- och slagsmåls-händelser, förfar efter någon annan regel; om en Härad- eller Kämnarsrätt under denna Kongl. Öfver-domstols inseende skulle undslippa beifran, i fall den befunnes hafva utsträckt sin domvärjo öfver häradets eller stadens gräns och ransakat öfver brott, som skett utom densamma; och om det således kan vara möjligt, att icke vi, utan Argus, haft rätt, då han påstått, att en Bryggersk ransakning inför denna Kongl. Hofrätt ägt rum, men vi deremot förnekat möjligheten af en

sådan ransakning, öfver de ämnen, han uppgifvit.

Vi hemställa deremot ingen ting till Argus. Vi veta, att det ej är honom, som det höfves att göra anmärkning, som redan äro gjorda. Han betraktar dem naturligtvis såsom deras uphofsman's välfångna egendom, den man väl kan göra till föremål för tvist, men aldrig egenmäktigt tillägna sig; och det är derföre, utan tvifvel, som han heldre bestrider än antager, hvad han icke sjelf haft äran att först inse — i synnerhet vid händelser, då, såsom nu, han sjelf börjat bringa ämnet å bane.

Allt går bra, så länge det blott ej händer honom, att saken kommer under götha Hofrätt och således tillgångarne på färska underrättelser blifva ojemförligen försvårade. *Färskheten* är med rätta hans valspråk. Den utgör esomoftast grunden för allt merkantilt värde, t. ex. på aborrar, smör, grönsaker, mod- och lux-varor samt sqvaller i tidningar. Allt hvad som har ett mindre merkantilt eller mindre förgängligt värde, ligger honom liksom mindre nära, lyckas mindre för hans annars omätliga förmåga, troligen derföre, att det verkar mindre till *national-medvetandets utbildning*, än dessa sötsaker för sqvallergomen, som i förening med de stora ropen om denna utbildning tvifvelsutan äro grunden till hela hans framgång.

Vi skulle nästan förebrå oss denna sista anmärkning, såsom smädlig, i fall den vore gjord mot någon annan än Argus. Men så kan dem ej tydas af honom sjelf, smädelsens liberala fiende, som upfunnit konsten att vanhedra och förtala, så mycket man behagar, utan att vara smädare. Inför honom måste vi vara saklösa, om vi än inträngde oss såsom spioner — spioner älskar han annars icke — i enskildt samkväm och utspridde kring publiken, huru

värden i detta samqväm dansat pålska, med hatt och käpp i handen, och gjorde oss deröfver lustiga med hvarjehanda tydbara reflexioner — eller om vi utspridde sagor angående akademisk vältalighet öfver materiella substrat till violoncell-spelning — eller om vi mot en publik actor, en Hr. Laurin, insinuerade, att han tilläfsventyrs hejdas af någon annan instruction (naturligtvis någon inre, då man ej vet om någon yttre) hvilken är i strid med Justitiæ-Kantzlerns, och hvars ändamål är, att ingen af de i saken angifne personer skulle blifva skyldig och ingen oskyldig, men mörker och misstanka stadna öfver alla o. s. v. Tvertom måste han erkänna, att detta, just detta, är rätta sättet att utbilda hos nationen ett medvetande, och ett medvetande af ädel smak för det allmänna och viktiga, oskiljaktig från förakt för småaktighet, låga anfall, smädelse af hvad slag som helst.

Recension.

(Forts. fr. N:o 115).

Ändringar i Spanska constitutionen blifvo på detta sätt underkastade formaliteter, så svåra och erfordrande så lång tid, att man nästan kan anse ändringars företagande omöjligt. Detta skulle ock vara enda correctivet mot den otvifvelaktigt falska och orättvisa grundsatsen, att Konungen icke har någon röst med i grundlagars stiftande. Vi hafva förut visat, huru i det hela öfverflödigt Konungens veto är vid stiftningen af allmän lag, som gäller blott medborgare emellan. Men vid grundlag är detta veto ej mindre nödvändigt än billigt. Ett contract mellan två bör icke kunna upgöras af den ene. Då vi sålunda döma, utgå vi naturligtvis från den grundsatsen,

att samhällsbyggnadens sammanhållande endast kan åstadkommas genom särskilda krafters motvigt, d. v. s. genom den lagbundna monarkien. Antager man icke på förhand, att denna är det enda möjliga medlet till frihetens bibehållande, då hafva Spanjorerna rätt.

Ett slags inskränkning i regeringens magt, eller rättare i dess insflytande, är det stadgandet, att Ministrarna (*Secretarios del despacho*), Statsråden eller Hof-embetsmän icke kunna väljas till deputerade vid Cortes, äfven som ingen af regeringen nämnd embetsman kan väljas för den provins, der han bekläder sitt embete. I flera constitutioner har man stadgat dylika försigtighets-mått mot regeringens insflytande. Embetsmän, nämnda af regeringen, har man fruktat skulle icke nog oegennyttigt bevakas folkets rätt. Tacksamhet för utnämningen och fruktan för afsättning skulle förmå dem att i allt befordra Kronans afsigter, på folkets bekostnad.

Det är en snart besvarad fråga, men på hvilken man imedlertid ofta förvillar sig: böra regering och folk alltid betraktas såsom i strid med hvarandra? Är detta en naturlig följd af samhälls-inrättningen? — Och, dessutom, fruktar man mindre embetsmännens kreatur än embetsmännen sjelfva? Är ministerial-partiet i Engelska och Franska representant-kamrarne nu öfvervägande, derföre att Ministrarne sjelfve sitta der? Skulle icke vara möjligt, att Ministrarne, just derföre att de personligen måste försvara sina förslag och sina åtgärder, både få vidsträcktare åsigter af ämnena och större aktning för den offentliga granskningen och allmänna rösten? Det vore lättare för Englands Ministrar, då de äga en gifven pluralitet, att, med förakt för alla oppositionens bemödanden, blott låta sina kreatur votera än att sjelfve klä-

da skott och möta sina motsståndare med samma vapen som dem, de bruka, skäl och värtalighet. Nu är det dem möjligt att vara förderfvade till viljan; men dumma och oskickliga kunna de icke tillika vara. Ty man har exempel af hvisslingar och skratt, äfven från ministeriella bänkarna, öfver ministeriella talare, då de varit för grofva eller oskickliga. Mycket, som man icke skulle blygas att yrka, i fall fråga vore blott om votering, blyges man nu att yrka, då man med skarpsinnighet och konst måste bemöta, hvad som med skarpsinnighet och konst invändes. Det är också icke utan vigt, att Ministern, för att kunna bekläda sitt embete, måste vara vald till folks ombud. Han måste derigenom åtminstone påminnas, att ett folk finnes, som har rättigheter och från hvars förtroende hans magt utgår; han måste låta påskina en viss popularitet, om ock falsk; han måste säga: jag har folkets pluralitet för mig, och de som påstå motsatsen, misstaga sig; han kan icke säga, såsom i vissa länder säges: jag frågar icke efter folkets vilja; det må tro och önska, hvad det behagar, det må enhälligt förklara sig emot mig; jag har *magten* att, oberoende af all dess vilja, göra hvad mig lyster. Detta förnäma förakt kan åtminstone aldrig *framlysa*, der Ministern, genom ett val, stämplas såsom en folkets man. Denna *uttryckliga, ohöljda* strid mellan regering och folk kan icke uppstå der; de kunna icke förklara sig för två alldeles åtskilda, af hvarannan oberoende, för hvarannan främmande magter i staten.

Hvad vi här sagt om Ministrar, gäller om embetsmän, sådana nemligen som af regeringen till- och afsättas; ty i en väl ordnad stat kunna de icke vara annat än Ministrarnas ögon, öron och händer; en oberoende administratif embetsmanna-corps

är ett oting, en utväxt, skadlig för både folk och regering, såsom vi ofta visat. Finnes en sådan, och den talrik, så måste man sorgfälligt stänga vägen för den till representationen. Detta torde Norrige få lära genom en dyrköpt erfarenhet. Hos oss finnes ett stånd, helt och hållet sammansatt af embetsmän, ett der embetsmän hota att taga öfverhanden, men ett deremot, der man uteslutit ej blott dem, som äro embetsmän, utan äfven dem, som varit eller kunna blifva, d. v. s. den delen af nationen, som besitter kunskaperna och erfarenheten.

Om tillåtelsen för embetsmän att deltaga i representationen skall vara oskadlig, måste en omständighet inträffa: att folksombudens antal är så stort, i jemnförelse med embetsmännens, att desse icke kunna få öfvervigt och likasom inkräkta hela representationen. I England, der representanterne äro så många och embetsmännen så få, uppstår ingen fara för något sådant. I Spanien kunde deremot det ringa antalet af representanter (som i alla fall är ett fel) föranleda en dylik fara, ehuru embetsmannacorpsen (nemligen den af Kronan utnämnda) icke är att jemnföra med många andra länders.

Denna betraktelse, angående embetsmannacorpsens talrikhet, leder oss på ett annat viktigt ämne i Spanska constitutionen, nemligen *municipal-inrättningen*.

Man har ofta och med skäl gjort den frågan: huru är det möjligt, att England, med sin jord-aristocrati, med sin fördärfvade representation, med sina orimliga och barbariska lagar, med sitt monopol-system och sin ofantligt ojämnt fördelta egendom, kunnat bibehålla så mycken frihet och allmän anda? Utan betänkande kan man svara: dess municipal-inrättning har bildat och uprätthållit dem. Den närmaste styrelsen

öfver folket har icke varit anförtrodd åt lejda och af Kronan tillsatta embetsmän. Regeringen har att vaka öfver det hela, att styra och sammanhålla *staten*, att, gemensamt med den allmänna representationen, göra författningar för hela landet, att leda dess förhållanden till andra länder; men den har icke befattat sig med enskilda saker och detaljer, ej eller utnämnt dem, som dermed skulle befatta sig. De hafva varit valda af folket sjelft, för viss tid och utan lön. De hafva utgått från folket och återgått till folket. De hafva således icke kunnat bilda sig till en egen, mot folket och all annan magt väpnad corporation. Executiva magten har icke varit en sammanhängande kedja, från Ministern ned till Länsmannen. Allt hvad man här kallar police- och ekonomimål (nemligen enskilda) tillhör dessa folkets män. Verkställigheten af domaremagtens beslut, allmänna lagnets uprätthållande, ekonomiska mål inom hvarje särskildt samfund, komma icke regeringsorganerna vid. Mål om väghållning, fattigförsörjning och dylikt gå icke genom Krono-embetsmän up till Konungens conseil. Med ett ord, de mindre samfunden inom staten styra sig sjelfva och anlita icke allmänna magten, förr än deras egna krafter äro otillräckliga att verkställa deras beslut. Regeringen är således, i dylika fall, intet annat än garantien för utöfningen af deras fri- och rättigheter. *)

Detta folkets allmänna deltagande i sin

*) Den för icke fullt 30 år sedan inrättade polisen i London (NB. i Westminster och allt det, som icke hörer till the City, där de gamla inrättningarne bibehållas oförändrade) handhafves imedertid af Magistrates, icke af Officers of the Crown. I vårt språk finnas icke särskilda ord för dessa båda Engelska uttryck. Allt är hos oss Embetsman, så snart man har befattning.

egen styrelse har bibehållit nationalandan och hämmat de skadliga följderna af politiskt och ekonomiskt förtryck. Spanjorerne hafva derföre väl betänkt hvad deras fred tillhörde och hvad som skulle, mer än former och controller, skydda friheten och bilda ett folk, då de stadgade hvad *Sjette titeln* af deras constitution innehåller om *Provincernas och Städernas inre styrelse*.

Städernas Magistrater (*Ayuntamientos*) bestå af en eller flera Alcaldes, Regidorerna och Procurator Syndicus. Xefe Politico (den ende af Kronan tillsatte embetsman), om en sådan finnes, förer ordet; annars Alcalde eller den äldste af Alcalderna, om fler än en finnas. Alcaldes, Regidorer och Syndici utnämnas genom val, och alla de embeten inom Magistraterna, som före constitutionen voro beständiga, skola uphöra. Magistratspersonerne, likasom deputerade till Cortes, väljas genom valmän, hvilka i December månad hvarje år både (genom folkets omröstning) utses och fullgöra sitt kall, så att de nya Alcalderne, Regidorerne och Syndici med början af året tillträda sina embeten. Alcalderne ombytas hvarje år; Regidorerne hvarje halft år, äfven som Syndici, om två finnas; men finnes blott en, så ombytes han hvart år. Man kan icke återväljas till dessa embeten förr, än efter åtminstone två års förlopp. Ingen kan väljas, som icke är medborgare, 25 år gammal, som icke varit fem år bosatt på stället, eller som utöfvar något embete, hvartill Konungen nämner. Utan laga skäl kan ingen vald afsäga sig embetet. Magistraten tillsätter sjelf sin Secreterare.

Magistraternas befattning är hvad vi kalle polisen, skatternas fördelning, upbörd och redovisning, skolors och upfostringsanstalters, äfvensom milda stiftelsers, vidmagthållande, uppsigten öfver broar, vägar, fängelser, allmän egendom, industriens up-

muntran o. s. v. Då något företag, som öfvergår stadens egna krafter, befinnes vara nödvändigt, anmäla Magistraterna det hos den auctoritet, vi straxt få lära känna, och under hvilken de i allmänhet sortera.

(Forts. c. a. g.)

UTLÄNDSKA NYHETER.

Neapel. Parlamentet samlades d. 11 Febr. och d. 13 öppnades det af Pr. Regenten, under ett ofantligt tillöpp och fröjdeskri af folket. Sedan H. K. H. hållit sitt tal och Presidenten (Galdi) derpå gifvit ett märkvärdigt svar, aflägsnade sig H. K. H. och Utrikes Ministern, Hert. af Gallo som d. 10 Febr. kom till Neapel, upläste en utförlig berättelse om sin beskickning till Laibach och hvad som uppehållit honom på vägen. Han hade varit kallad dit endast för att höra Congressens beslut. Derpå framlade han de med de främmande makterna vexlade noter, hvilkas granskning öfverlemnades åt ett Utskott. Sessionen var gruffligt bullersam; Gallo kunde icke sluta läsningen af depecherne. Andlingen lyckades Presidenten att stilla bullret. En Ledamot föreslog, att Konungen skulle kallas att, inom tio dagar, vara tillbaka i sina stater, vid äfventyr att blifva förklarad Kronan förlustig. (Märkvärdigt är det vittnesmål, som den nu i Neapel vistande Lord Colchester, förut Engelska Underhusets taleman, under namn af Abbott, i ett bref gifver om den goda anda och ordning, som råder vid Neapelska Parlamentets öfverläggningar). Följande dagen förekom en motion angående Sicilien; några deputerade, som äro Officerare, begärde ochingo tillåtelse att gå till arméen; något tal upstod om medel till krigskostnaderne, och ibland annat beviljades Sjö-Ministern 60,000 Ducater, för att genast utrasta en hop lätta fartyg och 2 fregatter.

Den 15 afgaf Hr. Borrelli utskottets betänkande öfver de af Hertigen af Gallo framlagda papper. Betänkandet innehöll en öfversigt af Neapels och Europas händelser under de 30 sista åren, och en skildring af Neapelska revolutionen jemte det ovärdiga och oförtjenta bemötande, som i Laibach vederfarits Konungen, hvilken bäst kunde intyga renheten af sitt folks afsigter. Han slutade med den förfärligaste målning af det förestående krigets fassor, hvilka Neapolitanerne dock, äfven om de alla skulle förgås, hellre underkasta sig, än de gå in på de orättvisa fordringarna. Sedan föreslog han

tre beslut, hvilka, efter det Berni, Nicolai, Poerio, Pepe och Dragonetti enthusiastiskt hade talat, enhälligt antogos med högljudt bifall. Dessa beslut voro: 1:o att Parlamentet icke ägde bifalla de tre Makternas förslag, som hade till föremål constitutionens förstörande och landets occupation. Hvarje Konungens skedda eller tillkommande handling, hvilken stridde emot Dess ed på constitutionen, betraktar Parlamentet såsom icke härledd från Hans fria vilja, äfvensom det anser Konungen vara i tvångstillstånd, hvarunder Hertigen af Calabrien skall bibehålla regeringen. I enlighet härmed och med constitutionen skola alla medel till statens räddning användas. 2:o Båda Siciliernes folk är naturlig bandsförvandt med alla dem, som ega dess eller någon annan Constitution. Det blandar sig icke i andra staters styrelse, skall icke tåla, att andra blanda sig uti dess, och skall använda alla de medel, det äger, att andra makter icke afvikas från dessa grundsatser. Det gifver tillflykt åt alla, som blifvit förvisade för fria tänkesätt. Det gör icke fred med någon fiende, så länge han håller dess område occuperadt. 3:o För att vederlägga den meningen, att constitutionen icke härflöte från folkets vilja, utan från en sect och några soldater; att hon icke kan förekomma anarki, och hotar att störta thronen; äfvensom för att hindra den af Congressen åsyftade söndring i folkets tänkesätt, uppställas några declarationer och förklaras för brottsliga mot Fäderneslandet alla de, som skulle söka stifta söndring i National-tänkesättet genom systemer, afvikande från Constitutionen; alla, som under någon slags form eller förövändning skulle förblanda förbrytelser med Constitutionens sak och dermed besläcka densamma; alla, som skulle söka förminska värduaden för den Kongl. och laggifvande auctoriteten; alla, som skulle söka hindra lagarnas verkställande, Krigsdisciplinen och allmänna ordningen.

Vid denna session voro Spanska, Nederländska och Engelska sändebuden, samt Engelska Amiralen, jemte flera Officerare, närvarande och helsades med ett högljudt och allmänt utrop af "Leve England," då innehållet af Engelska Regeringens förklaring i Laibach här blifvit bekant.

Efter dessa beslut tvillar man icke mera om krigets utbrätt, och om det förtviflade motstånd, Neapolitanerne komma att göra. Ingen vill höra talas om att gifva sig, och Prinsen Regenten har lofvat och synes besluten att dela Nationens öde. Mycket kommer troligtvis att bero på första slagtingen. Lyckas denna, komma Romarne icke länge att hålla sig stilla. Stor enthusiasm märkes i

arméen. Hos folket är gäsningen häftig; bullersamma hopar hota hufvudstadens lugn, som dock, genom Borgare-gardets vaksamhet, blifvit bibehållet. Arméen bestå af 60,000 man Linie-truppar och 55 000 väl utrustad och öfvad Milis. Flera Polska Officerare och äfven en Preussisk hafva tagit tjänst. Enthusiasmen hos folket för Constitutionen har änyo blifvit lifvad genom Konungens bref och synes taga en kraftfullare caractère; en mängd National-gardister (3000 blott inom Hufvudstaden) hafva anmält sig vilja gå mot fienden. Arméen har redan gått öfver gränsen, för att möta Österrikarne, hvilka anrycka med yttersta skyndsamtet, (marchera hela dagen och bivuaquera endast några timmar om natten). — Bref från Livorno af d. 23 Februarii förmåla, att ett Parlamentär-skepp från Neapel ditsfört Krigs-föklaringen mot de magter, hvilka förklarar sig vilja blanda sig i Neapels inre angelägenheter. Den 14 Februarii skulle General Pepe afresa, för att samla National-gardet i Abruzzo; och så snart bestämd underrättelse kom, att Österrikarne gått öfver Po, rycka in i Markerna. Han har utfärdat en vidlyftig och häftig Proclamation till Milisen och Legionärerna. Från Livorno heter det af d. 19 Febr. att Neapolitanerne besatt Terracina, men låtit förkanna Päfven, att de icke ämna sig till Rom, utan blott taga i besittning de delar af hans stater, som nödvändigt måste vara inneslutna inom deras försvars-linea. Carascosa har åter gått i tjänst och commenderar tre divisioner. Alla regementen från Sicilien hafva blifvit hemtade till Arméen; endast Palermo synes ännu oroligt och äfven dess sistvalde deputerade hafva vägrat tilltråda sina kall.

Engelska Ministern i Neapel har blifvit (som det säges, på egen begäran) tillfrågad om Englands afsigter, i händelse af krig, och genast svarat, att hans Herre hade ingen del i Congress-besluten och ville iakttaga sträng Neutralitet. Äfven förklarade han, på ett tillfredsställande sätt, Engelska Escadrens vistande på Neapels redd. Fregatter deribland hafva begynt afsegla. Af alla underrättelser synes, såsom skulle England allt mer närma sig Neapelska systemet.

Tidningarne berättar om en audiens, som Österrikiska, Ryska och Preussiska Ministrarne den 9 Februarii haft hos Prinsen Regenten, för att för honom framlägga Congressens beslut. De syntes något förlägne öfver Utrikes Ministerns närvaro. Prinsen märkte det och sade: som Regent i en constitutionel stat kan jag icke mottaga någon communication angående Nationens angelägenheter, utan

Ministerns närvaro. Grefve Stackelberg tog då ordet i allas namn och sade, att om man fogade sig efter Congressens fordringar, skulle blott 40,000 Österrikare besätta riket, men i motsatt händelse en vida större makt komma med öppet våld, och landet få att tåla alla krigets fasor och omkostnader. Prinsen svarade med ifver: "det beror på de allierade att fatta hvad beslut de vilja; men jag har fast beslutit att uprätthålla den af mig och min höge fader frivilligt besvurna constitution. Ännu i de sista afskedsminuterna har han visat lika tänkesätt. I spetsen för en högsint nation, som dagligen ger nya prof af tillgifvenhet och aktning, kan man med ära gå under, men icke skamligt underhandla. Den förste, som de fiendtliga pablangerne skola möta vid gränsen, skall vara just jag, hvilken de oombedde allierade velat understödja, och hvilken kan hafva hvarken andra interessen, eller ett annat öde, än det åt min värd anförtrödda folk." Ministrarne syntes röra lemna audiens-salen, och H. K. H. sammankallade genast sin Minister-conseil, der han upläste ett egenhändigt, fem sidor långt, bref till Konungen. Han yttrar deri, att han icke trodde brefvet af den 28 Januarii kunna hafva härflutit af en fri vilja, då H. M. aldrig yttrat sådana tänkesätt. I alla händelser hade H. K. H. beslutit dela nationens öde, och för rätt, oafhängighet och ära blottställa sitt eget lif och, hvad honom ännu dyrbarare vore, sin familjs. Alla Ministrarne skola hafva fällt tårar, då de afhörde denna i de mest rörande ordasätt upsatta skrifvelse. — Resande skola hafva berättat, att de tre allierade Makternas Ministrar i Neapel gjorde sig resfärdige; men att den Engelska och Franska ämnade kvarblifva.

Natten mellan den 10 och 11 Febr. blef f. d. Police-Directören Giampietro mördad. Just som han satt till bords inträngde en mängd personer, släpade honom ut på gatan och mördade honom med 40 dolkstyng. På hans rock fann man häftad en sedel, hvarpå stod: N:o 1. Han hade varit Polis-Director den 6 Julii och hade varit Carbonari mycket hinderlig. Redan då ville man åt honom; men de fogligare i orden hindrade våld. Då nu Konungens bref kungjordes, bjöd han till sig flera personer och drack deras skål, som komma skulle. Man fruktar att det icke stadnar vid detta offer.

Öfra Italien. Hvad man känner om Österrikiska arméens marche, är följande: Från Florenz berättas af d. 24 Febr., att genomfagen fortforo oafbrutet, att genom staden redan gått öfver 50,000

man de skönaste trupper, att den stora artilleripark, som några dagar förut inträffat der, redan afgått mot Neapelska gränsen, åtföljd af en ponton-train, och att Gen. Frimont d. 18 lemnat staden och åtföljt arméens stora höggvarter. Man har redan underrättelse, att Österrikiska förtrupperne voro i Viterbo. Resande, som lemnat Neapel d. 16, hade sett mycket Neapolitanska trupper tåga till gränsen, men i mycken förvirring och oordning; vid gränsen hade de träffat blott 800 man; i Påfvens stater var allt lugnt; Österrikiska trupper träffades i mängd i Radicofani. -- Enligt tidningar från Wien, skulle Österr. trupperne d. 20 hafva inträffat i Foligno, d. 21 i Spoleto, d. 22 i Terni, d. 23 i Rieti, på gränsen af Abruzzo ultra.

Konungen af Sardinien, som varit personligen inbjuden till Laibach, påstås hafva svarat, att han först och främst hade mycket annat att göra, och för det andra, att hans värdighet såsom sjelfständig monark icke tillåte honom att anse sjelfva inbjudningen såsom förbindande för honom. -- Den nya Neapolitanska Ministern vid Sardiniska hafvet, Marchese Pescara, som icke lyckats att blifva erkänd i sådan egenskap, har fått sitt hofs befallning att lemna Turin.

I händelse postgången skulle afbrytas till lands mellan Neapel och norra orterna, kommer communicationen med Livorna att hållas öppen medelst Engelska skepp.

Portugal. Bland de nyaste, under öfverläggning varande, motioner hos Cortes, som nu arbeta ifrigt och oafbrutet, bör man i synnerhet märka den om tryckfriheten (hvilken redan blifvit stadgad, så att hvarken religiösa eller politiska skrifter äro underkastade censur); den om Inquisitionens uphäfvanne, hvars magt skulle öfvergå till Biskoparna och egendomen till nationen; den om inskränkingar i policens magt och lagliga former vid arresteringar; den om bildande af ett national-garde o. s. v. -- Cortes hafva beslutit, att de af dem antagne lagar icke nödvändigt behöfva Konglig sanction.

Constitutions-Utskottet har redan framlagt en del af sitt arbete. Grunderna derfor äro hufvudsakligen: Personlig och egendoms-säkerhet; tryckfrihet, men laglig ansvarighet för det yttrade; privilegierna äfven som confiscationers och dödsstraffs afskaffande; hvarje medborgares rätt till alla embeten; nationens rätt att ensam, genom sina ombud, gifva sig lagar; Konungens veto inskränkt; Cortes's rätt att, vid Konungens frånvaro eller

förhinder, bestämma sättet, huru lagarne sanctioneras; helgden af Konungens person; Ministrars ansvarighet; Cortes's ärliga sammankomst, den Konungen hvarken kan uplösa eller uppskjuta; ett beständigt utskott af Cortes, för att ratificera alliance- och handels-traktater; skatternas fastställande genom lag; hvarje soldat är medborgare o. s. v.

D. 28 Jan. blef på Madeira proclamerad den constitution, Cortes komma att uppgöra. Ståthållaren ville väl i början undandraga sig och göra förfrågan i Brasilien; men folk och militär gjorde gemensam sak och hade redan besatt castellet, bemäktigat sig krigs-förråden o. s. v. Ståthållaren svor först. Glädjen yttrades genom illuminationer, spectacles o. s. v.

England. Frågan om Catholikernas emancipation synes taga en gunstig vändning. Hr. Plunkett föreslog, att huset måtte bilda sig till utskott, för att undersöka frågan. Detta understöddes af sjelfva Lord Castlereagh och antogs, med 227 röster mot 221. D. 2 dennes antogs motionen af underhuset, såsom Utskott. D. 16 skulle discussion ske offentligen i huset, hvartill skulle utfärdas särskild kallelse till allmän inställelse. Ministern synes affectera popularitet i detta, liksom i förhållandet till Neapel. Det sednare får sannolikhet derigenom, att oppositionen tyckes kallna för Neapels sak.

På innevarande årgång, eller från och med N:o 105 till och med N:o 208, af denna tidning prenumereras, här i Stockholm å Deléen et C:s boklåda med 6 R:d b:co, samt i landsorterna å alla Post-Contor med 8 R:d 52 sk. samma mynt, inberäknade de genom Kongl. Maj:ts nådiga beslut fastställda afgifter till Kronan och Postbetjeningen.

Completta exemplar af sistlidne årgång, eller från och med N:o 1 till och med N:o 104, finnas att tillgå på ofvannämnde boklåda.

Af Trycket har utkommit och säljes i Herrar Wiborgs, Uters & Comp., Deléns & Comp., Holmbergs, Östergrens och Björnståhls Boklådor för 2 R:d B:co h. *Skandinavien's Krigs-Historia*, ifrån Kalmars förenings upphälvande till freden efter Konung Carl XI:s död. Af Författaren till *Skandinavien's Historia* under Konungarne af Folkunga-Åtten, Kalmars Unionens Historia m. fl.

STOCKHOLM,
Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

STOCKHOLMS COURIER

Thorsdagen den 22 Martii.

Sine ira, studio et metu.

LAGFARENHET.

Några af våra förra artiklar i detta ämne hafva syftat att visa, huru illa och för allmän säkerhet kränkande det är, om inteckningar i fast egendom icke njuta fullt afseende, hvarpå vi anfört ett par mycket talande exempel. Men vi hafva också lofvat att framvisa prof af det motsatta nissaget, när inteckningar tillerkännes en alltför stor verkan. Det är detta löfte, som vi nu gå att uppfylla. Vi skola visa, huru en inteckning ensam blifvit antagen till grund för betalningsskyldighet, ehvad den intecknade förbindelsen vore riktig eller falsk. Det skall deraf blifva klart, att så länge på detta sätt kunnat dömas, ingen fastighetsägare varit i stånd att skydda sin egendom mot strafflösa bedrägerier. Vi hoppas väl, att sådant icke mera sker, sedan en förtydligande ny lagstiftning i ämnet tillkommit; men all lagstiftning är fruktlös, om den ej efterlefves; och det blir därför alltid lika viktigt, att göra rättvisa åt de lagskipande, änskönt samma misstag, som anmärkes, icke vore att å nyo befara.

Händelsen, som vi nu åberopa, inhämtas af följande nådiga Dom, hvori Herrar Justitiæ-Råden Ziervogel, Blom, Torén, Marks von Würtemberg, Noréus och Ekorn deltagit, utan någon skiljaktighet i sjelfva

slutet, ehuru de till en del nyttjat olika grunder:

Afskrift.

Kongl. Maj:ts

Dom, uti den till Kongl. Maj:ts öfverseende ifrån Dess och Rikets Götha Hofrätt, genom ordenteligt sökande inkomna sak, emellan Handlanden i Borås Anders Kindgren å ena, och Lectorn vid Götheborgs Gymnasium samt Riddaren af Kongl. Maj:ts Wasa Orden Johan Hellberg, å andra sidan, angående denne senares till Kämnars-Rätten i Borås instämde påstående, det Sökanden måtte, i grund af den proprie borgen han, tillika med Handlanden Carl Sjöbom gemensamt tecknat å en af Handlanden i Götheborg Abraham Langlett den 24 November 1814 till Innehafvaren utgifven skuldsedel på Två Tusende Riksdaler Banco, till säkerhet för hvilket belopp inteckning jemväl blifvit, under den 20:de Mars 1815 af Rådstufvu Rätten i Borås meddelad uti en del Löftesmannens i nämnde stad ägande fastigheter, äläggas, att ofvanberörde summa med derå uplupen ränta genast betala; uti hvilket mål, sedan under Rättegångens lopp Kindgren sökt undandraga sig betalnings-skyldigheten på den grund, att han ej skall afvetat, när ofvanberörde intekning beviljades, samt icke heller borges-förbindelsen under-

teknat, helst han, både den dag, då borgen blifvit ingången, och den då in-tecknings-ansökningen blifvit honom com-municerad, skall varit af en häftig sjuk-dom angripen, och störd till sina sinnen, till bestyrkande af hvilket förhållande Kindgren begärt, att vittnen måtte hö-ras, men Kämners-Rätten, genom ser-skilt Utslag den 22 November 1815, så-dant afslagit ur det skäl, att den erbjud-na bevisningen, om den antogs, skulle föranleda derhän, att Kämners-Rätten inginge i pröfning af giltigheten af den borgens-förbindelse, som Rådstufvu Rät-ten genom den meddelta in-teckningen fastställt, Kämners-Rätten, genom huf-vudsaklig Dom den 23 i sistnämnde må-nad sig utlåtitt, att emedan Rådstufvu Rätten medelst den beviljade in-teckning-ten fastställt ifrågavarande skuld, hvil-ken nu mera, sedan in-tecknings-Domen ej blifvit lagligen öfverklagad, vore ostrid-dig, helst något afseende ej kunde göras å den af Sökanden under loppet af Rät-tegången åberopade protest emot in-teck-ningens verkan, såsom icke varande en i Lag föreskrifven åtgärd, till vinnande af in-tecknings ogillande; ty pröfvade Käm-ners Rätten, med stöd af 10 Cap. 9 § och 9 Cap. 2 §. Handels-Balken, samt 4 Cap. 2 §. Utsöknings-Balken, rättvist ålägga Kindgren, att till Lector Hell-berg genast utbetala det fordrade belop-pet Två Tusende Riksdaler Banco jemte förskrifven ränta af en half procent i månaden ifrån den 24 November 1814, till dess betalning följde, samt ersätta så väl Svarandens å Rättegången hafde kost-nader, med Tio Riksdaler Banco, som ock serskilta Ordförandens i Kämners-Rätten af Svaranden förskjutna resekost-nad och dag-tractamente enligt afgifvan-de räkning; Och skulle Kindgren, i brist

af godvillig betalning för alltsammans utmätning undergå; hvilket beslut Råd-stufvu-Rätten i Borås, genom Dom den 6 April 1816 fastställt, med åläggande derjemte för Kindgren, att godtgöra dess vederparis ytterligare åbragta lagsöknings-nings-kostnad med Tio Riksdaler Banco; och har Hofrätten, genom Dom den 7:de Mars innevarande år förklarar, att ehuru Under-Rätterna, i det skick målet der varit, icke bordt vägra Sökanden, att lå vittnen afhörde, helst Under-Rätterne, vid hufvudsakens afgörande, varit i till-fälle, att pröfva verkan af vittnesmålen; dock som, om äm Sökandens uppgift vo-re fullkomligt styrkt, så att, då han till förklarings afgifvande erhöill del af in-tecknings-ansökningen, han verkligen va-rit i det tillstånd, att han derom icke kunnat taga kännedom, samt i följd der-af vore att anse, såsom genom in-teck-nings-beslutet ohörd dömd; Sökanden lik-väl, enligt eget medgifvande, i början af April månad 1815 varit till hälsan återställd; Alltså och då Sökanden, som, om ej förr, åtminstone den 5 Maji sam-ma år, då han hos Konungens Befall-ningshafvande protesterade emot in-teck-ningen, haft kännedom om dess tillkomst, icke inom den i 25 Cap. 22 §. Rätte-gångs-Balken utsatta tid af natt och år hos Hofrätten anført besvär emot In-teck-nings-beslutet, ansåge Hofrätten den af Sökanden erbjudna bevisning nu mera utan allt ändamål, och pröfvade derfö-re rättvist, att med ogillande af påstå-endet om målets återförvisning, och vitt-nens afhörande fastställa Under-Rätter-nes Domslut, och ålägga Sökanden att ersätta Svarandens i Hofrätten hafde Rättegångs utgifter med Femton Riks-daler Banco; deruti ändring i underdå-nighet sökes, och hvarom, jemte af Sva-

ränden fordrad ytterligare ersättning för åbragte Rättegångs-kostnad tvistats; med Kongl. Maj:ts Högsta Domstol beslutet; Gifven Stockholms Slott den 25 November 1817.

Kongl. Majt har i Nåder låtit Sig fördragas handlingarne i denna sak; Och pröfvar rättvist Hof-Rättens Dom att gilla och fastställa; skolandes Sökanden ersätta sin vederpart den kostnad, som för målets fullföljande hos Kongl. Majt, honom tillskyndats, med skäligen jemkade Trettio Tre Riksdaler 16 sk. Banco. Det vederbörande hafva att ställa sig till underdånig esterrättelse.

C A R L
(L. S.)

L. P. RISELL.

Lika lydande med den vid Kongl. Maj:ts Justitiæ-Revisions Expedition förvarade Concept-Dom, intygar

Ex officio
L. J. LOVÉN.

Den grundsats, som i Domstolarnes beslut här enstämmigt råder, att undersökning om en skuldförbindelses giltighet ej kan företagas, när den är intecknad och inteckningen vunnit laga kraft, hvilat på den tankan, att inteckning fastställer förbindelsen, och att således medgifvande af inteckning vore medgifvande af sjelfva skulden, Från denna lära är det, som vi härleda den följd, vi redan anmärkt, att ingen fastighetsägare kan skydda sin egendom mot strafflösa bedrägerier. Hvar och en, som är i stånd att någorlunda efterapa fastighetsägarens hand och namnteckning, och sålunda framvisa en skuldsedel, tjenlig att påstås vara af denne utgifven, kan dermed anmäla sig hos behörig domstol och söka inteckning i hans fastighet. Bliir ansöknin-gen utställd till fastighetsägarens hörande; så måste sökanden, genom egen eller andra

bedrägares åtgärd, förskaffa sig ett bevis; att communicationen är fullgjord. Detta bevis företes hos domstolen inom utsatt tid och har den verkan, att fastighetsägaren, som nu anses kallad, men icke infinner sig, ej blir vidare i saken hörd, och inteckningen beviljas. Inom få veckor är beslutet laga kraftvunnet, och han befinner sig i Herr Kindgrens belägenhet.

Det läres medgifvas, att ingen, som har en fastighet att låta inteckna, kan freda sig mot en dylik tillställning. Och sedan den lyckligen för sig gått, får han, enligt hvad Konungens Högsta Domstol här dömt, ingalunda mer bestrida den intecknade skulden, emedan all bevisning om skuldsedeln falskhet skulle vara "utan allt ändamål", sedan inteckningen ej mer kunde öfverklagas. Vi torde då hafva fog att kalla bedrägaren säker om sitt rof och fri från all våda af företaget.

En lag, som rakt motsäger denna lära, hafva vi först efteråt eller år 1818 erhållit, och hvarigenom nu är förklaradt, att "utan hinder af skedd inteckning må de jäf, "gäldenären sedan gör emot den intecknade "fordran, pröfvas, der ej intekningen är "grundad å hans eget erkännande in för rätta, "eller jäfven förut pröfvade varit." Men att detta stadgande sjelfskrifvet låg uti den lag, vi förut ägde, är uppenbart, då antagandet deraf var den enda utvägen att afvända sådana verkningar af bedrägeri, som den vi här anført. Ty om vi någonsin ägde en lag, som upmuntrade till en så oförsynt och lätt plundring af nästans egendom; då voro vi berättigade att säga, det dårskapen skrifvit lagar i Sverige. Och om denna lag bestått så länge, som från den tid, inteckningar i Sverige började äga rum, intill år 1818; så måste det vara underverk, som fredat andra menniskor från Handlanden Kindgrens öde. Det återstår då ingen an-

nan förklaring, än att en sådan lag i Sverige aldrig funnits, att den lagtolkning, som blifvit gjord öfver Kindgren, är ny och misstagen, och att han bordt få, om han kunnat, bevisa, det hans in-tecknade förbindelse var falsk, antingen skrifven af honom sjelf utan medvetande, eller ock skrifven af en annan, och dömas blott till den betalningsskyldighet, som sjelfva förbindelsen derefter pröfvades medföra.

Om lagen hade annorlunda velat; så skulle den åtminstone i de klaraste ord hafva annorlunda befallt. Afsigten med in-teckning är blott säkerhet om tillgång, icke något fastställande af skulden eller förbindelsen, som in-tecknas. Den frihet, 7 Kap. Rättegångsbalken lem-nar gäldenär, att visa, det hans skuld är gulden eller af annan orsak försvunnen, då han öfver in-teckningsansökningen höres, har väl aldrig bordt gifva en gäldenär anledning till den fruktan, att om han uraktlät begagnandet af denna rättighet, han derigenom skulle äfventyra mer, än en in-teckning, en gravation i sin egendom, att han skulle äfventyra också en fastställelse på sjelfva skulden, en ny förbindande kraft i sin förbindelse. Hade lagen sådant velat; skulle den ofelbart hafva påbudt en sådan följd af underlåtet bestridande. Ty det grötsta bland alla fel i en lagstiftning vore, att tillåta pröfning och påföljder i andra ämnen än dem, för hvilka kallelse är utfärdad, medgifva utvidgning i rättegången utöfver stämningen. Men när lagen icke så gör, utan tvertom en gång för alla kasserar, hvad som dömes utan att vara instämndt; då kan väl svårli-gen ett större fel af domaren begås, än att sålunda omvända rättegångsordning, sökandes och svarandes pligter, och tyda lagens tystnad till den sökandes, ej den söktes fördel.

Nej, en fordringsägare är skyldig att bevisa sitt kraf. Denna skyldighet uphörer

ej derigenom, att han söker in-teckning. Gäldenären måste äga rätt att genast påfordra bevisning, för att, i brist deraf, befrias från in-teckningen. Men skulle från underlåtet begagnande af denna rätt den följd härledas, att ej blott in-teckningen bifölles, utan ock skulden ansåges genom in-teckningen fastställd; så skulle väl lagen hafva sagt: varde skulden fastställd, och icke blott: varde in-teckning beviljad. Att tillägga dessa ord till lagen, torde vara att gifva sig något större makt, än domaren tillkommer. Sjelfva det exempel, som låg för ögonen, syntes bland de mest tjenliga att öppna ögonen. Det röjer ganska klart, huru afvikelsen från lagens bokstaf också var afvikelse från dess grund och mening, och huru stort det onda var, som genom dylika afvikelser kunde upkomma.

Skulle nu dessa skäl ingen ting betyda utan auctoritet; så hafva vi blott att åberopa en författare, den mest allmänt värderade bland dem, som behandlat svenska lagfarenheten, den berömde Nehrman, hvilken i sin *Jurisprudentia Civilis* sid. 319 yttrar sig på följande sätt: "Thet är ock lika mycket, antingen Debitor samtycker till in-teckningen eller ej, aldenstundingen in-teckning binder någon till en oriktig skuld, eller förtager någon annans bättre rätt, hvilket betecknas med the orden, som stundom bifogas vid in-teckningsbeviset, att the skola gälla *in quantum juris*." Det är, kanhända, bättre någon gång att rådfråga en sådan man, än att förgäflves rådfråga sig sjelf.

Hvarföre man i den nya in-teckningslagen sammanblandat, i något fall, in-teckningens verkan med verkan af skuldens erkännande, och hvarföre icke alla de jäf, gäldenären kan göra emot den in-tecknade fordran, må pröfvas utan hinder af in-teckningen, kunna vi för oss icke utreda. Att i allt fall skul-

dens erkännande vid intecknings-tillfället måst blifva domskäl vid den efteråt skeende pröfningen af skuldens giltighet, var själfskrifvet; men att inteckningens beviljande någonsin skulle anses innehålla pröfning af denna giltighet, när den icke uttryckligen blifvit vid inteckningen omtvistad och dom deröfver meddelad, synes oss icke tjena till någon ting annat, än ämnets förmörkande och öppnande af ett nytt fält för misstag. Man har derigenom t. ex. fått tillfälle att tvista, huruvida förfallolöset försutten förklaringsrätt öfver inteckningsansökan skall anses lika med skuldens erkännande och således utesluta vidare pröfning af dess giltighet. Och häröfver har man visserligen större anledning att döma olika, än Högsta Domstolen haft att misstaga sig i Herr Kindgrens sak. Och när man då dömer emot lagens anda och förbjuder pröfning af den (tacite) erkända skulden; hvad mindre menlig följd upkommer väl då, än den som nu drabbat Herr Kindgren, att straffas med en oberäknad påföljd af inteckning, den man icke trott innefatta någon fastställelse af skulden?

Prof af Chinesisk Lagfarenhet.

Följande stycke ur Chinesiska Hofstidningen för d. 21 Aug. 1817 torde vara nog märkvärdigt, för att förtjäna ett rum. Det är ett underdånigt memorial af en embetsman:

”Medlen att förbättra folket äro en klar och bestämd beskrifning på brotten och allmän kännedom af de i lagen bestämda straff. Men straffens verkställande är ett af nöden påtvunget, äfven så hårdt som motbjudande steg. Vid alla domstolar finnas bestämda föreskrifter, hvarefter domaren har att rätta sig vid förekommande brottmåls behandling. Embetsmännen äro derigenom ingalunda lagligen berättigade att, under ransakningen, använda hårdhet och plågor mot den brotts-

lige. Det oakadt hafva nyligen flera prävince-styrelser, af begär att belönas för *tjenstenit*, brukat tortur, ehuru sådana pinliga medel äro strängt förbudna, genom de Kejsrerliga förordningarna, dem de i hemlighet öfvertråda, under det de i allmänna lefvernet förklara, att de efterlefva dem.

Då dessa embetsmän hafva häktat miss-tänkta personer, som äro anklagade för någon grof förbrytelse, t. ex. stöld eller mord, söka de först aflåcka fången bekännelse af dess brott; och om de genom denna list icke komma till målet, taga de sin tillflykt till våld. De låta gnida och vrida öronen på den anklagade. De, som brukas till denna förrättning, smörja sina fingrar med ett skarpt pulver, för att, hålla så mycket fastare tag i delinquenten. Man tvingar honom att länge ligga på knä på kedjor. Alla möjliga pinmedel använder man på honom. Kommer man icke på detta sätt till någon bekännelse, så fördubblas grymheten. Arrestanten blifver flera gånger på dagen återkallad till lifvet, (?) och då hans uttömda krafter icke tillåta honom att längre uthärda de grusliga plågorna, tvingas han att skriva eller undertekna bekännelsen om sitt brott. Denna mot honom vittnande handling framlägges sedan för E. M.s ögon, såsom ett bevis på E. M.s tjenares embetsnit. Nu blifver brottslingen genom ett Kejsrerligt decret förvisad till criminal-domstolen, för att undergå ordentlig ransakning. Efter otaliga förhör och plågor blifver han icke sällan befunnen oskyldig. Såsom exempel vill jag anföra de båda rättegångarna mot Lion-te-wou och Pih-keou-king, af hvilka den förre polis-förhördes af (den sedan afsatte) embetsmannen Taen-tae, den sednare af Chechaou. Dessa Mandariner pinade de två människorna på åtskilliga vis och på det grusligaste och aftyungo dem ändtligen en bekännelse. Lion-te-wou, som var stark, ut-

hårdade torturen, men fick ingen ting mer än lifvet tillbaka; men Pih-keou-king, som hade svagare kropp, dog vid sin ankomst inför Kriminal-rätten, i Pe-king; och af denna Rätt blefvo sedan de båda olyckliga slagtoffren befunna oskyldiga.

Alldeles öfver all beskrifning gå de grymheter, dem embetsmännen i districtet Chih-le utöfva; och äfven underbetjeningen, som ser, med hvilken ifver deras förmän sträfva efter befordringar och belöningar, nyttja exemplet, för att äfven å sin sida sammanskrapa rikedomar. Om en stöld, ett mord eller ett tumult tilldrager sig, så söka de att få fast så mycket folk som möjligt, för att sedan kunna sälja dem friheten för penningar. De, som ingen ting äga, kvarhållas orättvist i fängelse, ja pinas understundom, ännu innan de föras inför embetsmännen. Efter en mängd förhör, öfverlemnas de åt rättsbetjenterne till förvar och fängslas af dem så, att de icke kunna röra en lem. Att ställa borgen tillåter man dem först då, när de på förhand betalt en anseelig summa penningar. Plågorna, som alla ögonblick hopas på sådana olyckliga, tillskynda dem vanligtvis slutligen döden.

Då det är alldeles nödvändigt, att slut göres på de röfverier, hvilka äga rum i närande province, borde man sorgfälligt undersöka de personers förhållande, hvilka äro misstänkte eller anklagade att förfara med sådan stränghet. Ofta tilldrager sig imedlertid, att alldeles oskyldiga och fredliga menniskor, hvilka man vet äga någon ting, oroas under falska förevändningar. Man förfärrar dem genom hotelser. Understundom förklara police-betjenterne dem höra till Pih-keen-keou (en landtförvisad kast) eller till rebellerna. Till följe af dessa angifvelser gripas de i all tysthet, beläggas med bojor, skymfas och behandlas på det grymmaste sätt. Simpla landt-

män öfvergifva, af fruktan, sina boningar, för att undgå ett sådant elände. Lycklig den, som äfven till detta pris kan köpa friheten.

Det har blifvit mig försäkradt, att dessa smutsiga präjerier, efter uproret, ouphörligt förnyas i flera provincer, t. ex. Chih-le, Chan-thung och Ho-nan, och att flera police-betjenter på detta sätt samlat anseliga skatter. Huru skulle det vara möjligt, att landsstyrelsen icke visste någon ting om detta? eller huru skulle den kunna gilla sådana tyranniska steg? I djupaste underdånighet nedlägger jag denna berättelse för E. Ms fötter, och besvär E. M. att vidtaga nödvändiga åtgärder, för att hämma detta onda. Mina förvirrade föreställningar må vara sanna eller falska, så underkastar jag dem i underdånighet E. Ms beslut."

Då man läser om dylika rysligheter, och ser dem existera ibland obildade folk, kan man då annat än tacka Gud, att man lefver i civiliserade samhällen, der så omenskliga och så ändamålslösa grymheter icke möjligen kunna begås af uplysta och milda embetsmän? Den Chinesiska tidningen berättar icke, huru det gick med angifvaren eller angifvelserna. Besynnerligt är, att de intogos i höftidningen.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Neapel. Alla underrättelser öfverensstämma deri, att man rustar sig till ett starkt försvar. National-andan yttrar sig högt. Folket sätter sitt förtroende till, lika som sin ära i national milicen, som, 72,000 man stark, försvarar gränserna, utom hvilka den icke tjenar. Om någon liniesoldat deserterar och blifver gripen, skjuter landtfolket ihjäl honom utan nåd. Gubbar, qvinnor och barn ser man beväpnade, och ett beslut synes lifva hela folket. Landsvägarne från Rom till Neapel äro upbrutna och med stockar och andra saker så stäng-

ds, att artilleri icke kan komma fram. Detta har blifvit så fullständigt och med så förvånande skyndsamt verkställt, att resande, som lemna Neapel, redan d. 15 Febr. måste gå sjövägen. Man fruktade afven, att communicationen med Kyrkostaten skulle så hämmas, att man icke komme att äga annan väg för correspondence än sjöledes öfver Marseille. Alla försvars-anstalterne synas tilltagna i stor scala. Tre positioner inom gränsen äro starkt befästade. I Neapel råder ett sådant lugn, att man knappast ser, det folket vet om, hvad som föregår. Endast på parlamentets galrier och vid spectaclerna visar sig tänkesättet högljudt. Gen. Florrestano Pepe commenderar, under Pr. Regenten, de i hufvudstaden kvarblifna trupper. Man tror sig kunna vara säkrare i Neapel än i Rom, så att resande i mängd ankomma till Neapel. (Ryska, Österrikiska och Preussiska Ministrarna hafva tvärtom lemnat Neapel och ankommit till Rom). — Enligt bref från Wien, hölls d. 14 Febr. i Neapel ett krigsråd, hvarvid beslöts bryta in i Markerna (för att tillvägbringa revolution där) och besätta Ancona före Österrikarne. — Hvad befälet öfver arméen vidkommer, känner man, att Pr. Regenten, jemte Dess broder, kungjort sitt beslut att gå till arméen. Den förre har sändt sin 11-åriga son till höggvarteret, där han skall visas för arméen och blifva hos Öfvergeneralen. Carascosa, Pepe och Filangieri hafva glömt sin oenighet och tilljudit Regenten sin tjänst. Man hade utspridit olika rykten om, huru befälet skulle fördelas. Carascosa skulle föra linietrupperna, Filangieri de Kongl. Garderna (såsom fjerde activa corpsen, hvilken skulle marchera d. 16 Febr.), Pepe milicen, legiönerna och national-gardet o. s. v. Andra sade, att Pepe skulle nedlägga befälet och tjena under Filangieri, hvilken vore utnämnd till Öfvergeneral. De nyaste och, som det synes, tillförlitligaste underättelser äro följande. Carascosa skulle, efter Pepe, tillika med Regenten, commendera hufvudarméen, som, 20 å 25,000 man stark, stod vid Aquila, med några tusen man gått öfver Pålliga gränsen och besatt Rieti och Terni. Denna corps led synnerlig brist på artilleri (hadé, sades det, blott 15 kanoner). En corps af 5 å 6000 man, under Gen. Arcovito, stod vid S. Germano, och en annan af 6 å 8000, utgörande vänstra flögeln, under Filangieri vid Fondi. Garderna, hvilkas stora tillgifvenhet för Konungen man fruktade, voro här och der instuckna i arméen. Från Rom berättas af den 21 Febr., att Filangieri och Colletta commendera hufvud-arméen. (Frimont ämnade d. 26 Febr. anfälla positionen vid Terni och

derpå genast vända sig mot hufvud-arméen. Man väntade viktiga händelser inom några dagar. Första slaget troddes komma att ske på slätterna vid S. Germano). Neapolitanerne hafva (heter det från Österrikiska höggvarteret Perugia den 13 Febr.) för sent erfarit Österrikiska arméens marche. Denna armée har också gått med förundransvärd tysthet och hastighet. Den består af 50 bataljoner, 40 sqvadroner och 17 batterier. Enligt bref från Neapel af den 23 Febr., stod dess höggvarter redan i Poligno, fem timmars väg från Spoleto och 27 från Rom, då deremot Neapolitanska arméen stod i Rieti, på påfliga området vid Abruzzo-gränsen, 11 timmars väg från Spoleto och 16 från Rom. En afdelning var i i marche, för att besätta Tivoli; en annan hade inryckt i Marc Ancona, der den, i alla redan occuperade församlingar, inrättat municipaliteter. — För Calabrien är resning i massa anbefalld. I Cosenza (ej Conza) gjordes anstalter till Regentens och Kongl. familjens emottagande. — Säkerhets-gardet, milicen o. s. v. hafva blifvit förbjudna att bära Carbonaris's treslägade coarde.

I Neapels hamn hafva inlopt flera, med gevär lastade, Spanska fartyg. Att en Spansk krigsflotta af en fregatt, en corvette och två brigantiner skulle afgå till Neapel, känner man redan från Spanien. Franska flottan, med undantag af en fregatt, har lemnat Neapels redd. Den Neapolitanska, af ett skepp, tre fregatter, tre brigger och 20 kanonbåtar afseglade d. 13 Febr., för att från Sicilien öfverföra trupper till Apulien och sedermera kryssa i Adriatiska hafvet. Regeringen hade imidlertid ännu afslagit alla ansökningar om kapare-bref.

Engelska Escadren på Neapels redd har fått ordres att gå derifrån, och det berättas från England, att Amiral Moore derpå skulle göra Messina till mötesplatsen för Engelska krigskepp. Man gissade, i anledning deraf, till viktiga förändringar i Siciliens öde. Möjligtvis, säger The Times, kan från Palermo komma att utgå en förklaring, att Sicilianerne anse sig oafhångiga af Neapels constitutionella regering och ställa sig under Englands beskydd, tills Kon. Ferdinand, under Österrikes beskydd, återvunnit hela sin förra magt. Något dylikt synes Engelska Ministrarne hafva i sinnet. — Från Paris berättas, ur ett bref från Neapel, att Prinsen Regenten torde göra Sicilianerna det förslag att välja mellan den Neapolitanska constitutionen eller hvilken annan de funne passande för ön (med andra ord, Fl. Pepes capitulation erkänas). Afven skulle Pr. Regenten från Sicilien draga

de där befintliga 11,000 man Neapolitanska truppar. Till deras hemtande var det, som Neap. escadren utlupit,

Öfra Italien. I Kyrkostaten hafva blifvit utspridda många proclamationer af en så kallad "Patriotisk union för Romerska staten," med upmaning till samtliga Påfvens undersåter att samlas i fyra läger. 300 sådana proclimations-utspredare hade, från Neapelska gebitet, där de samlat sig, med vapen i hand inträngt i Kyrkostaten, öpnat fångelser, plundrat kassor, planterat revolutionsfanor o. s. v., men blefvo tillbakadrifna och förföljda.

D. 22 eller 23 Febr. väntades de första Österrikiska trupperne under Roms murar. De, som gått öfver Po, utgöra 90,000 man, hvaraf blott 60,000 äro ämnade att agera inom Neapels gräns, då det är oundgängligt nödigt att spara 30,000 till besättning af flera puneter på operations-linien från Po till Abruzzo-gränsen. — Från Wien upgifves dess marcheordning. Högra flygeln (divisionen Stutterheim) begynte sin marche från S. Benedetto d. 6 Febr. och skulle d. 22 vara i Monterosi, 5 tyska mil från Rom. Venstra flygeln (div. Walmoden) har tagit kustvägen öfver Rimini och Sinigaglia, där den skilt sig, och ena delen gått åt Nocera, den andra åt Ancona; där den inträffade d. 17 Febr., under det Kejsarl. flottan, under General Marq. Pauluccis befäl, redan d. 13 inlupit där. Vid ingången till Adriatiska hafvet kryssa dessutom flera Kejsrerliga krigsfartyg, till handelns skyddande. Hufvudarméen, bestående af divisionerna Prins Wied-Runkel och Prins Hessen Homburg, under Fältmarskalk-Lieutenanten Bar. v. Mohrs befäl, samt reserve-divisionen Lederer, gick d. 7, 8 och 9 öfver Po och tog vägen genom Bologna, Florenz och Arezzo, till Foligno, (dit vi redan sett den hafva ankommit).

Carbonari i Kyrkostaten skola bland Österrikiska förtrupperna i Italien utspriddt en latinsk uprørs-proclamation, som börjas med de orden: *Strenui Milites Hungari etc*

Portugal. D. 13 kom en Galère på 48 dagar från Pernambuco, och berättade från Rio Janeiro, att Linieskeppet Joao VI, på hvilket man trodde Konungen komma att gå öfver till Europa, var i det närmaste utrustadt. Man hoppades, att det embargo, som blifvit lagdt på fartyg, destinerade till Portugals norra hamnar, snart skulle uphållas. — Invånarne i provinsen Pernambuco hafva förklaradt sig vilja göra gemensam sak med Portugiserna, och Ståthållaren hade vunnit så mycket, att man skulle afvakta svar från Rio,

för att få saken afgjord utan blodsutgjutelse. Imedertid hade han tillåtit skeppsfarten till Portugal, läsandet af Portugisiska tidningar och nämmandet af revolutionen.

Cortes's sessioner äro lugna och väl öfverlagda. I religions-frågorna visa de mera liberalitet än Spaniens lagstiftare 1812. Några ledamöter ville, att Katholska religionen ensam skulle öfvas, men detta "ensam" förkastades. Judarne hafva dock icke kunnat få sina privilegier igen.

D. 22 Febr. föreslogs, att lagstiftande magten skulle bestå af två Kamrar. Andra föreslogo, att Konungen, hvars magt blifvit allt för mycket kringskuren, skulle få oinskränkt veto, hvarigenom ändamålet med ett öfverhus bättre kunde vinnas.

Alla som efter 1807 lemnat Portugal, för politiska tänkesätt, hafva fått oinskränkt amnesti. Äfven hafva Cortes afskaffat alla jagt-gehäg, såsom skadliga för åkerbruket.

England. Under en debatt om Neapel, har Gr. Liverpool yttrat, att ingen högre än han beklagade de i de allierades förklaring upställda allmänna grundsatser. Tyå stridande principer finnas. Aldrig hade Ryssland, Österrike och Preussen kunnat företaga någon ting oklokare, än då de afgåvo denna förklaring. Ända dittills hade man kunnat tvifla, om två ytterliga principer varit i verksamhet; men denna förklaring bragte i dagsljuset en sådan ytterlig grundsats, nemligen lusten att undertrycka alla revolutioner, utan afseende på tid, omständigheter, orsaker eller de nationers läge, hos hvilka de tilldraga sig. Den andra ytterliga grundsatsen vore den, som han (Liv.) märkte i den ädle Lordens (Lansdownes, mot hvilken talet var stäldt) opposition, nemligen den att understödja alla revolutioner, utan afseende på deras orsaker eller rättfärdigande omständigheter.

The Times yttrar, att man nu har större hopp om en lycklig utgång för emancipationsbilten, än man hade 1813, då den två gånger lästes, voterades och remitterades. Den allidne Konungen var emot den; men nu finnes både en Konung och ett parlament, som icke förbundit sig till motstånd. Konungens denna sommar tillämnade resa till Irland är ett godt omen. Den bör antingen uppskjutas eller ock blifva föga nöjsam, om man där får veta, att H. M. är mot emancipationen. Man fruktar, att Öfverhuset icke beqvamar sig.

STOCKHOLM,

Tryckt hos ELMÉN och GRANBERG.

STOCKHOLMS COURIER

Måndagen den 26 Martii.

Sine ira, studio et metu.

Recension.

(Slut fr. N:o 127).

Municipal-systemet sträcker sig högre än till dessa mindre samfunds styrelse; hvarje provins är ett municipalitet. Samma valmän, som utsett deputerade till Cortes, välja, dagen efter detta val, äfven för lika lång tid eller två år, och på samma sätt, medlemmar och suppleanter i en så kallad *Province-deputation*. Provincens af Konungen nämnde Ståthållare (*Xefe superior*) får härigenom en conseil af folkets ombud, bestående af en Intendent och sju ledamöter. Den förnyas blott till hälften hvar annat år (d. v. s. vid hvarje val till Cortes) så att således hvar ledamot i fyra år bekläder sitt kall; äfvensom ingen kan återväljas förr, än efter fyra års förlopp. För att kunna blifva vald till ledamot, måste man vara medborgare och i utöfning af sina rättigheter, öfver 25 år, född eller befast i provinsen, hafva vistats där åtminstone sju år och äga tillräcklig inkomst, för att lefva anständigt (ty fråga är icke om lön). Ingen af Konungen nämnd embetsman kan blifva ledamot af province-deputationen. Denna auctoritet har sessioner nittio dagar om året, på halfön från d. 1 Mars, i ultramarinska besittningarna från d. 1 Junii. Är Xefe Superior hindrad, förer Intendenten

eller, i hans frånvaro, den först valde ledamoten ordet.

Dessa deputationers bestämmelse är i allmänhet öfverinseende öfver de förut nämnda lägre municipala auctoriteter, vid skatternas fördelning, indrifning och användande *). De hålla hand öfver lagarnas verkställighet; tillse, att Magistrater inrättas, där de böra vara; föreslå regeringen de medel, som anses tjenligast, då nya för provinsen allmänt nyttiga arbeten skola företagas eller gamla förbättras, för att dertill erhålla Cortes's tillåtelse. I de ultramarinska provincerna kunna deputationerne, med Province-chefens uttryckliga bifall, genast använda medlen till oundgängligt nödiga arbeten, men måste genast inför regeringen allägga räkenskap, på det Cortes's gillande må erhållas. Deputationerne antaga för provincerna, likasom Ayuntamientos för orterna, på sitt ansvar Kassörer till skatternas indrivande och redovisande. Räkningarne öfver användandet öfverses af deputationen

*) Det synes också billigt, att, hvad folkets ombud beviljat, icke fördelas och anvisas af andra än folksombud. Svenska folket, heter det, beskattar sig sjelft; men skatterne fördelas och upbäras likväl af Kronans embetsmän. En taxerings- och en pröfnings-comité af Riksständens medlemmar fatta beslut, som sedermera kunna dragas under pröfning af Kammar-Collegium och Konungens Conseil. Orimligheten af denna gång behöfver ej vidlyftigt ådagaläggas.

och insändas till regeringens granskning, hvarest de öfverlemnas till Cortes's gillande. Landets ekonomi i allmänhet är anförtrodd åt deras vård. Dock är i detta ämne, likasom i andra regeringsärender, deras magt icke att verkställa, utan endast att råda. Hvad de anse vara brutet mot constitution och lagar, äfven som hvad de anse nyttigt för provincernes hushållning, äga de anmäla hos Cortes. Deras magt är således controllerande — och mer bör den väl icke vara.

Om någon deputation missbrukar sin magt, kan Konungen suspendera ledamöterna, och deras functioner förrättas af suppleanterna. Detta, tillika med skälen, som dertill föranledt, framlägges sedan för Cortes.

Spanska folket är således representeradt, icke blott genom Cortes och vid lagstiftningen, utan äfven vid den närmaste styrelsen öfver sig. Till oberäkneligt stora följder för nationalandan och bildningen måste detta leda. Regeringen skall, i de från provincerna inkommande berättelser och utlåtanden, se folkets verkliga behof och vilja, icke embetsmäns ofta egennyttiga, nästan alltid ensidiga åsichter. Då en regering gör ett misstag, sker det oftare af ofullständiga uplysningar än af ond vilja. Sjelfva den allmänna representationen behöfver ett dylikt närmare föreningsband med folket i hvarje province. Allt, hvad allmän styrelse heter, måste se en oberäknelig fördel i, att hvarje *enskild* styrelse har sin kontroll och sin styrka hos folket. Gifvet är, att all aristokratisk styrelse måste, i en sådan inrättning, se döden för sina ögon och retas till det mest förtvillade motstånd. Gunstlingar kunna icke ostrafadt vanvårda och preja provincier, ty det finnes inga privilegierade, hvilkas röst ensam framtränger till regeringen. En Ståthållare, omgifven af ett sådant råd, valdt

bland nationen och skyldigt att hos regeringen direct anmäla, ehvad det finner mot lagar begånget, måste blifva något helt annat än en Bascha. Han hindras icke i sitt embetes utöfning; men han påminnes dagligen, att han har väktare öfver sina steg, väktare som icke behöfva, genom cabaler och främmande medel, söka komma åt honom, utan äga vägen öppen att, med frimodighet och med säkerhet att blifva hörda, framtränga dit, där han står till rätta för sina gerningar. De Spanska provincialdeputationerne, såsom controllerande magt, äro det samma, som vår Justitiæ-ombudsman i afseende på de lägre auctoriteterna borde vara. Men det är icke svårt att finna skillnaden mellan en embetsman, hvars befattning sträcker sig öfver hela landet, då han endast flygtigt kan inhemta kännedom af tillståndet i hvarje särskild del deraf, och en corps af folksombud, som på hvarje ställe beständigt omgifver provincialstyrelsen och tager notice om hela dess gång. Om våra *hushålls-sällskaper* utbilda sig till, hvad de kunna blifva, skola vi en gång äfven se exempel på municipal-inrättningar. De äro hittills det enda, som dermed bär någon likhet.

Och inträffar detta, då skola vi ej mer behöfva uppgifva prisfrågor om sättet att väcka patriotism. Man har plågat sig grufligt med denna fråga; man har letat efter arcana och specifica, för att curera patriotismen; man tyckes hafva trott den vara en tillfällig sjukdom, för hvilken finnes medicine; man har velat, likasom sjukliga välustingar, att det onda skulle kunna botas, utan att ändra lefnadssätt. Med ett ord, man har ansett det onda hafva påkommit af en tillfällig yttre orsak, icke af blodmassans förskämning och lifsprincipens aftynande. Dertill får man också förgäfvat plåstra och ordinera i hela sekler, om man

icke kan skapa nya vätskor och gifva dem lifligare omlopp – om man lemnar statsinrättningen oförbättrad, under det man illfånas att väcka allmän anda och fosterlidskärlek hos ett folk, som icke lefver under ändamålsenliga inrättningar. Stora ord och vackra upmaningar göra föga till saken. Bättre gör man, utan tvifvel, om man så inrättlar landets styrelse, att lagstiftning, lagskipning och förvaltning blifva allmänna angelägenheter; att hvar medborgare vet, att han är det och har en röst, den han kan göra gällande för sina och medborgares angelägenheter. Regeringen skall icke vara ett eget, afskildt stort ljus, som leder en hop medvetlösa, kalla kroppar och endast betjenas af några machin-mässiga drabanter; hon skall vara blott brännpunkten för strålarna af den mängd ljusa kroppar, som utgöra hela systemet. Af dessa milliontals strålar, dem hon blott samlar till ett ljus, skall hon återgifva en jemn värma åt hela systemet. Den allmänna viljan skall i henne sammansmälta till en vilja. Men hvarken ljus eller värma kan någonsin blifva allmän, innerlig, verksam, hos massan, om hon skall låna dem och de icke få utveckla sig hos henne sjelf, under medvetande och frihet. Icke frambragt af konsten skall den eld vara, som värmer statskroppen. Den skall vara utvecklad genom kroppens naturliga rörelse.

Detta är, i bildspråk, hvad man kan säga om skilnaden mellan yttre och inre regeringar, om sådana statsinrättningar, der folket behandlas såsom en rå och medvetlös massa, och sådana, der styrelsen utgår från folket, är i sina innersta rötter fastyuxen med folket. De förra äro de, der all magt utgår från regeringen och, genom kanaler, väl bevarade från all blandning med folket, ledes till den minsta koja. De sednare äro de, der (såsom vi redan sagt)

den närmaste styrelsen öfver folket är införlifvad med folket sjelft, som, genom ombud, besörjer sina flesta angelägenheter, verkställer högsta mågtens och domaremagtens befallningar och åtminstone yttrar sig öfver sådana steg, dem det sjelft ej kan taga.

Den karakteristiska skilnaden mellan dessa båda olika statsinrättningar är, att den förra icke tål något samband (eller, som det kallas, sammansättning) mellan statens medlemmar, utan vill behandla hvar och en isolerad, vill att ingen biträder den andra med råd och dåd; den sednare deremot betraktar allt som samhälle och vill hafva samhällen öfver allt. Hvarje by, hvarje socken, hvarje stad vill hon se förenad till ett organiskt helt, som styrer sig sjelf i allt, hvad som rörer dess inre ordning och hushållning. Af dessa minsta samhällen vill hon åter hafva flera sammanslagna till ett större organiskt helt. Af dessa alla sammantagna bildas *staten*, det stora allmänna samhället. Grunden för en sådan organism hvilat på hvad vi kalle *Municipal-inrättning*.

Om den Spanska constitutionen icke hade någon mera god sida, förtjente den dock loford och mensklighetens aktning endast genom inrättningen af municipaliteter. Hela Spanska området är indeladt i sådana samfund *); och detta skall i grunden

*) De i öfversättningen nyttjade uttrycken Stad och Magistrat äro icke, enligt vårt språkbruk, bestämdt svarande mot hvad Sp. constitutionen menar. Icke blott hvad vi kalle städer, hafva fått dylika dirigerande corpser (Ayuntamientos), utan hvarje by, köping o. s. v., skall hafva sådan styrelse, så snart den, med förut dithörande eller vid inrättningens införande anslaget district, innehåller 1000 menniskor. Man måste besinna, att det, som man ofta träffar i glest bebodda länder, nemligen hvad vi kalle enstaka hemman och torp, nästan icke finnes i Spanien.

omskapa och på nytt föda, hvilket blott ofullkomligt skett, om endast representation, grundlag, Ministrars ansvarighet, och allt sådant, som man vanligen anser för frihetens garantier, blifvit införda.

Om rummet tillåte, borde man anställa en närmare betraktelse öfver de äldsta municipal-inrättningarnas förfall. De funnos, ehuru felaktiga och utbildade, i de af barbarerne öfversvämmade och i besittning fagna Europeiska länder under medeltiden. Men de förstördes snart genom feodalismen och återvagnade först hos städerna, hvilka också till en del behållit dem ända till vår tid. På landet finnes knappast skuggan af dem kvar, om man undantager England och de länder, der de *nu* åter begynt uplifvas. Franska revolutionen väckte först tanken på dem. Denna tanke benyttjades och utfördes af Spaniens lagstiftare, hvilka derigenom stadgade en verklig *grundlag*, en lag, som skall gripa till roten, omskapa folket och garantera alla andra grundlagar. Ty sådana kan man göra och uphäfva med en handvändning; men hvad som rotfastat sig hos folket, det är icke lätt förstördt. Man må säga hvad ondt man vill om Spanska constitutionen; tillstå måste man dock, att den är fast grundad och sammanlänkad. Den kan möjligtvis förstöras, men icke lätt förändras och omstöpas. Sjelfva förstöringen synes icke lätt, om några år få förflyta.

Vi komma nu till den del, som utan tvifvel mest ådragit sig vederbörandes hat. Man må genomsöka Spanska constitutionen från perm till perm, så finner man ändock intet ord om ståndsskilnad, om privilegier, om privilegierade rättigheter, ingen pairs-kammare, ingen 114:de paragraf. Lätt land, förut så öfvervuxet af privilegier och aristokrati, var det mod att våga afskaffandet af dem; och det var så mycket större, som många

förut privilegierade suto bland lagstiftarne. Att mängden af privilegierade imedlertid måste vara, voro och äro hätska mot den nya constitutionen, visade först dess tillintetgörande, så snart Konungen återkom från sin landsflykt, sedan de beständiga oroligheter och upplåg, som nu visa sig i Spanien, och sist det brinnande hat, de privilegierade kasterne, äfven i främmande länder, hysa mot det nya systemet, sedan det blifvit infördt äfven i Neapel.

Öfver den stora frågan om bristen af en Pairs-kammare i lagstiftningen ämna vi icke våga något omdöme. Erfarenheten och historien äro de säkraste ledare vid dylika frågors lösning; Spanska och norrska constitutionerna blifva, i detta afseende, experimenter. Det Franska experimentet under revolutionen bann icke gifva något utslag, och kunde icke gifva något, då så många orena ämnen blandade sig i degeln. Hvad man imedlertid kan begripa är, att en Pairs-kammare icke utgör ett så nödvändigt vilkor för trygghet och bestånd, som man velat påstå. Det svåraste rönet i Spanien är tvifvelsutan redan gjordt, då sjelfva revolutionen kunnat gå för sig utan något försök mot thronen, och utan att denna behöfde af någon Pairs-kammare skyddas.

Huru nyttigt det var, att privilegier och skräförfattningar icke hade grundlagshelgd, hafva Cortes redan förlidne år visat, då de uphäfde monopolier, majorater, skrån och dylika band på industrien och landets förkofran. Lagstiftarne hafva förbehållit sig fria händer i allt, äfven i afseende på grundlagen, såsom vi redan sett, fastän där med svårare procedurer. De hafva nu antagit Konungamagt, en kammare o. s. v.; men de hafva förbehållit sig att, om de en annan gång skulle vara af motsatt tanka, kunna uphäfva dessa inrättningar, utan revolution, eller kanske rättare, sin öfvertygelse

om det bästa regeringssätt hafva de icke velat påtvinga sina efterkommande, dem de icke velat kosta in i fasorna af en, kan hända blodig, revolution, derföre att tiden tagit en annan karakter. Vid förändringarne i grundlagen, i sjelfva samhälls-contractet, hafva de imedlertid fäst på så starka hållhakar, att de ej kunna företagas lättsinnigt eller under yran af ett hastigt antaget retande system. Regleringen af statens hushållning hafva de deremot lemnat lagstiftningen fria händer att, utan tids utdrägt, ändra efter tidens kraf. De hafva icke med sjelfva samhälls-kontraktet förblandat det tillfälliga, det under folkets domsrätt naturligen hörande, eller deråt gifvit grundlags-helgd.

Hvad som nu återstår af vår betraktelse öfver Spanska constitutionen angår Cortes's organisation och lagskipningen. Den förra är nästan tillräckligt och allvänt bekant genom hvad man sett af tidningarna om Cortes's procedurer under sistl. år. Den hafvudsakliga anmärkningen mot denna organisation är det fyrdubbla electors-valet. Häröfver hafva vi förut yttrat vår tanke.

I afseende på *lagskipningen* är stadgadt, hvad som i allmänhet måste finnas i hvarje samhälle, som gör anspråk på någon medborgerlig frihet, nemligen att domaremagten är fullkomligt oafhändig af regeringen och lagstiftningen; att ingen Spanjor kan, i civil- eller criminal-mål, dömas af någon annan auctoritet än behörig domstol; att för alla persöner finnes blott en civil och criminel lag. (de i constitutionen stadgade privilegierade criminal-domstolarne och särskilda lagarne för prester blefvo sistl. år uphäfva, emedan de, enl. 249 §., icke voro helgade genom grundlag. Att för arméen finnas särskilda criminal-lagar eller så kallade krigs-artiklar, är en öfver allit vanlig sak; i Spanien stadgas de dock af Cor-

tes, emedan soldater där anses för medborgare); att domare, likasom Magistratspersoner, icke kunna afsättas utan dom och ransakning; att rättvisan förvaltas i Konungens namn och i de högre instancerna besluten äfven utfärdas under detta namn o. s. v.

Den *Högsta Domstolen* är i Spanien icke hvad man här förstår dermed, en högsta instance, där alla slags rättegångsmål kunna upptagas och afdömas. Dess befattning är att döma öfver anklagelser mot Ministrar, Statsråd, Audienciernas ledamöter, samt sina egna enskilda ledamöter (skulle hela högsta domstolen ställas till ansvar, utse Cortes en egen Riksrätt); att döma i tvistemål om Konungens patronatsrätt; att upptaga och afdöma appeller om våld (fuerza) från Andeliga Öfver-domstolarne; att afgöra nullitets-appeller, då domstolarne befattat sig med det, som dem ej tillhör; att, efter under-domstolarnes hörande, om lagens rätta mening göra hemställning hos Konungen, som af Cortes äskar lagförklaringen; att hålla hand öfver domstolarne, att rättvisan skyndsamt handhafves.

De domstolar, som döma i andra och tredje instance*), kallas *Audiencias*. Deras befattning, i afseende på uppsigten öfver under-domstolarne, är den samma, som Högsta domstolens i afseende på Audiencierna.

I Spanska författningen råder den grundsats, att ingen civil rättegång kan göras afhändig hos domstol, utan att förlikning blifvit försökt. Compromissers utslag är gällande, så vida båda parterne icke förut förbehållit sig vadrättighet. Alcalden är fredsdomare inom sitt district och låter, biträdd af två män, hvaraf hvardera parten utnämnt

*) Det ser ut, som om dessa domstolar, genom mindre divisioner, döma i andra, och samfäldt i tredje instansen. Denna tredje är den sista.

en, för sig framlägga civilmål, hvarefter han fäller dom, som äger bestånd, om parterne låta dervid bero.

Ingen för brott anklagad kan sättas i fängelse, utan att domaren gjort en summarisk undersökning och utfärdat skriftliga arresterings-ordres, hvaraf afskrift tillställs den anklagade. Denna undersökning skall hållas inom 24 timmar, och till dess är den anklagade kvarhållen (*detenido*), icke häktad. Fångvaktaren får ej, vid högt straff, emottaga någon fånge, utan en sådan skriftlig befallning. Fängelserna skola på bestämda tider besökas och fångarnes tillstånd granskas. Våld, tortur och confiscation få icke äga rum. Den anklagade skall, inom 24 timmar från det han häktades, få veta orsaken till sitt häktande och namnet på sin anklagare, "om en sådan finnes" (ett högst besynnerligt uttryck). Rättegången är offentlig. Straff kan aldrig sträcka sig till den brottsliges slägt. — Cortes kunna, såsom parlamentet i England, suspendera dessa till personliga säkerhetens bevarande gifna föreskrifter.

Sådan är, i korthet, den Spanska constitutionen. Må man läsa henne i hela dess vidd, för att se, om hon förtjenar allt det onda, som derom blifvit sagdt; om hon är stridande mot den monarkiska principen; om hon befördrar anarki, oordning och split; om hon icke kan antagas af patrioter och lugna undersåter, utan att de, som befordra henne, måste nödvändigt vara en fanatisk sect.

UTLÄNDSKA NYHETER.

Italien. Det nyaste man, genom bref från Florenz af d. 3 Mars, vet om Österriskiska arméens ställning, är: att Öfver-Generalen Bar. Frimonts högkvarter d. 28 Febr. förlades från Foligno till Spoleto. Samma dag hade divisionen Stutterheim

inträffat i Ponte Molle. D. 1 Mars skulle den besätta Tivoli och Valmontone. D. 28 Febr. var avantgardet i Rieti, som Neapolitanerne, under General Ruffo, några dagar förut utrymt. De syntes icke göra någon rörelse att framrycka. Det, genom bref öfver Schweitz, utspridda ryktet om en förpostdrabbning vid Ascoli lærer således vara falskt. Vid Terni hafva Neapolitanerne deremot intagit en fast position och synas vilja hårdnackadt försvara sig. Österriskiska arméen förstärkes alltjemt och genom Tyrolen gå trupper till Italien. Från Rom berättas af d. 24, att där utanför anlades allt fler magasinier för Österriskiska arméen. Då den delen deraf, som går längs kusten af Adriatiska hafvet, besatte Ancona, protesterade Pöfliga befälhafvaren (troligtvis blott pro forma.)

D. 1 dennes lade Gouvernementet i Venedig sequester på alla där varande Neapolitanska fartyg, med yttrande, att det blott skedde såsom represalier, emedan Neapolitanerne redan tagit Österriskiska fartyg i beslag. Det vet man, genom bref från Rom, att en Neapolitansk flotta kryssar utanför kyrkostatens kuster, antingen för att observera fienden eller trygga communicationen med Neapel.

Man vet nu, att det icke var Neapolitaner, utan insurgenter från Benevento och Pontecorvo, som, jemte andra Italianare, hvilka från åtskilliga stater, för att undgå straff (för Carbonarism) flyktat till Neapel och gjorde inbrottet i Ancarano, hvarvid de ropade: "Leve den hel. Fadren och Spanska Constitutionen!" och utdelade proclamationer, som redan i hemlighet blifvit spridda i Kyrkostaten.

Laibach. Sedan conferencerne blifvit slutade d. 28 Febr. och Hertiginnan af Floridia d. 27 Febr. lemnat Laibach, afreste äfven Konungen af Neapel till Florenz, d. 3 dennes, jemte Grefvarne Pozzo di Borgo och Blacas, samt Friherre von Vincent, hvilka äro förordnade till sina resp. souverainers extraordinaira Ambassadeurer hos H. M. Endast de båda Kejsarne, med sina Cabinetter, hafva stannat kvar i Laibach, sedan både de Preussiska och Italienska missionerna äfven afrest. Hans Neapolitanska Maj:t nalkas långsamt sitt rike, åtföljd af de tre ofvannämnde Ministrarna, och väntar (heter det från Wien) att Österriskiska trupperne, vid hans ankomst till Neapelska gränsen, redan skola hafva bemäktigat sig hufvudstaden.

Neapel. I hufvudstaden är fullkomligt lugnt och parlamentet sysselsätter sig hufvudsakligen med krigsrustningarna och med anskaffande af de dertill nödiga medel. Invånarne i Benevento och Ponte-